

Sygn. akt I C 1618/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2013r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Halina Grzybowska

Protokolant Magdalena Tobiasz

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2013r. w Świdnicy

na rozprawie

rozpoznał sprawę z powództwa **L. K.**

przeciwko **Powiatowi (...) w Ś.**

o zapłatę 425 zł

I. zasądza od strony pozwanej **Powiatu (...) w Ś.** na rzecz powoda **L. K.** kwotę 425 zł (słownie: czterysta dwadzieścia pięć złotych)

z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 24 marca 2010r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 107 zł.

UZASADNIENIE

Powód L. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Powiatu (...) kwoty 425,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 marca 2010 roku do dnia zapłaty,

a nadto kosztów postępowania wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż w związku ze sprowadzeniem na teren RP z kraju Unii Europejskiej (Niemcy) używanego samochodu osobowego marki B. (...) o nr rej. (...) uścił w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w Ś. opłatę za wydanie karty pojazdu przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium RP w zawyżonej wysokości (500,00 zł), ustalonej

na podstawie przepisu uznanego następnie przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny

z Konstytucją oraz prawem wspólnot europejskich, które korzysta z pierwszeństwa przed prawem krajowym. Według nowych przepisów stawka wynosiła 75,00 zł. Mimo, iż zwracał się do pozwanego o zwrot niesłusznie pobranej części opłaty pozwany odmówił.

Jako podstawę żądania powód przyjął przepis art. 410§2 k.c. o świadczeniu nienależnym

i podał, że w związku z tym uprawniony był do wytoczenia sprawy cywilnej bez uprzedniego wyczerpania drogi administracyjnej Wskazał, iż środki ochrony nie są w tym wypadku konkurencyjne. Jednocześnie podniósł, że opłaty za wydanie karty pojazdu nie zostały wymienione w treści art. 2§1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja Podatkowa

(tj. Dz. U z 2005 roku, nr 8, poz. 60 ze zm.). Ponadto o dopuszczalności drogi sądowej decyduje właśnie wskazana podstawa prawna żądania. Samochód został sprowadzony po dniu 01 maja 2004 roku, a opłata została uiszczona po wejściu Polski

do Unii Europejskiej.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 03 czerwca 2013 roku (sygn. akt I Nc 1317/13) referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Świdnicy nakazał pozwanemu Powiatowi (...), by zapłacił powodowi zgodnie z żądaniem pozwu.

Wskazany nakaz zapłaty pozwany zaskarżył w całości. Wniósł o oddalenie powództwa lub odrzucenie pozwu.

W uzasadnieniu pozwany wyraził stanowisko, że w dacie uiszczenia opłaty istniała podstawa jej pobrania, gdyż §1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003 roku w sprawie opłat za kartę pojazdu jako niezgodny z przepisem art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 30 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym oraz art. 92 i 217 Konstytucji RP stracił moc obowiązującą dopiero z dniem 01 czerwca 2006 roku, zaś w przeważającej części orzecznictwo SN przemawia za wstecznym działaniem wyroków Trybunału Konstytucyjnego wchodzących w życie z dniem ogłoszenia, jednak nie dotyczy to wyroków z odroczonej terminem wejścia w życie. Tym samym skutki orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 stycznia 2006 roku dotyczą jedynie stanów faktycznych powstałych po dniu jego wejścia w życie, tj. od dnia 01 maja 2006 roku. Pozwany podniósł, że powód żąda zasądzenia kwoty 425,00 zł nie przedkładając na okoliczność uiszczenia opłaty za wydanie karty pojazdu żadnego dowodu wpłaty. Jednocześnie pozwany stwierdził, że pobrana przez niego opłata za wydanie karty pojazdu ma charakter opłaty publicznoprawnej i stanowi dochody powiatu. Pobranie opłaty w wysokości niższej, niż wynikająca z obowiązujących przepisów stanowiłoby naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Nadto pozwany zarzucił, że w niniejszej sprawie zachodzi niedopuszczalność drogi sądowej. Wydanie karty pojazdu ściśle wiąże się z postępowaniem rejestracyjnym pojazdu. Pobierane w tym postępowaniu opłaty mają charakter administracyjny i do orzekania w przedmiocie obowiązku uiszczenia tejże opłaty uprawniony jest organ administracyjny. Rozstrzygnięcie w sprawie zwrotu opłaty, czy zwrotu nadpłaconej opłaty nie jest podejmowane w formie decyzji, ale na czynność tą przysługuje skarga do sądu administracyjnego. Pozwany podniósł również, że nie jest już wzbogacony, ponieważ wpływy z kart pojazdu wydatkował.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód L. K. w dniu 21 grudnia 2004 roku nabył na terenie kraju członkowskiego Unii Europejskiej (Niemcy) używany pojazd marki B. (...) o nr podwozia (...).

Pojazd ten został zarejestrowany w kraju pod nr rej. (...). Za wydanie karty pojazdu przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium RP pozwany jako organ rejestrujący, zgodnie z obowiązującym wówczas §1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. z 2003 roku, Nr 137, poz. 1310 ze zm.) pobrał od powoda opłatę w wysokości 500,00 zł.

Wnioskiem z dnia 16 marca 2010 roku, przyjętym przez Starostwo Powiatowe w Ś. - Zamiejskowy Referat (...) w S. w dniu 16 marca 2010 roku, powód wniósł o zwrot nadpłaconej kwoty 425,00 zł za kartę pojazdu serii (...) wydaną przy rejestracji w/w pojazdu.

W piśmie z dnia 24 marca 2010 roku pozwany poinformował powoda o negatywnym rozpoznaniu tegoż wniosku.

dowód:

umowa kupna sprzedaży używanego pojazdu wraz z tłumaczeniem – k. 32-33

wniosek powoda o zwrot nadpłaconej opłaty z potwierdzeniem przyjęcia – k. 4

odpowiedź pozwanego z dnia 20 kwietnia 2010 roku na wniosek powoda – k. 6

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Przepis ten na podstawie art. 410§1 k.c. stosuje się do świadczeń nienależnych. Zgodnie zaś z §2 powołanego przepisu świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Ustaleniu stanu faktycznego sąd dokonał w oparciu o dokumenty dołączone do pozwu i przedłożone przez powoda w toku procesu. Autentyczność i wiarygodność tychże dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Analiza tych dokumentów wskazuje, że powód dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia w dniu 21 grudnia 2004 roku używanego pojazdu marki B. (...), pojazd ten w wyniku jego rejestracji w kraju otrzymał nr rejestracyjny (...) i wydana została dla niego karta pojazdu serii (...). Z pisma pozwanego z dnia 24 marca 2013 roku kierowanego do powoda wynika wprost, że pozwany, na podstawie §1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. z 2003 roku, Nr 137, poz. 1310 ze zm.) pobrał w przedmiotowej sprawie opłatę za wydanie karty pojazdu w kwocie 500,00 zł.

Domagając się zwrotu nadpłaconej opłaty za wydanie karty pojazdu, powód wskazywał na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 stycznia 2006 roku sygn. akt U 6/04 (OTK-A 2006/1/3), w którym stwierdzono, że §1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310) jest niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 109 poz. 908 z 2005 r. ze zm.) i z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji RP. W uzasadnieniu wyroku Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił, że niezgodność §1 ust. 1 Rozporządzenia z 28 lipca 2003 roku polega na zawyżeniu wysokości opłaty, co wykracza poza granice delegacji ustawowej. Przepis art. 77 ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym stwierdza, że wysokość opłaty za kartę pojazdu powinna odpowiadać wysokości kosztów związanych z drukiem i dystrybucją kart pojazdów. Podwyższenie opłaty za wydanie karty pojazdu do kwoty 500,00 zł nie pozostaje w związku z kosztami usługi, co jest sprzeczne z art. 217 Konstytucji RP. Opłata w części podwyższonej jest już daniną publiczną, a taka może być wprowadzona tylko na podstawie ustawy. W związku z powyższym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, Minister Transportu i Budownictwa wydał w dniu 28 marca 2006 roku nowe rozporządzenie (Dz. U. Nr 59 poz. 421), w którym ustalił wysokość opłaty za kartę pojazdu na kwotę 75,00 zł.

Przepis §1 ust. 1 powołanego Rozporządzenia Ministra Infrastruktury był także przedmiotem kontroli Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, który w postanowieniu z dnia 10 grudnia 2007 roku w sprawie C-134/07 (Dz. U. UE C 64, poz. 15) uznał go za naruszający art. 90 TWE zakresie, w jakim przewiduje pobranie opłaty za wydanie karty pojazdu w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie nakazuje pobrania takiej opłaty w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeżeli został on już tam zarejestrowany.

Aby dokonać oceny czy powyższe rozstrzygnięcia skutkują koniecznością zwrotu części pobranej opłaty należało w pierwszej kolejności ocenić dopuszczalność drogi sądowej w niniejszej sprawie.

W dniu 16 maja 2007 roku Sąd Najwyższy podjął uchwałę w sprawie

sygn. III CZP 35/07, że dopuszczalna jest droga sądowa dla dochodzenia roszczenia o zapłatę, którego podstawę stanowi nienależne pobranie opłaty za wydanie karty pojazdu (OSNC 2008/7-8/72). W kwestii tej wypowiedział się również Naczelny Sąd Administracyjny, który w dniu 02 lutego 2008 roku w sprawie I (...) 3/07 podjął uchwałę, że skierowane do organu żądanie zwrotu opłaty za wydanie karty pojazdu, uiszczonej na podstawie §1 ust. 1 ww. Rozporządzenia jest sprawą administracyjną, którą organ załatwia w drodze aktu lub czynności, na które przysługuje skarga do sądu administracyjnego na podstawie art. 3§3 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153 poz. 1270 ze zm.). Naczelny Sąd Administracyjny wyjaśnił, że zaprezentowane stanowisko nie oznacza, że niedopuszczalna jest droga procesu cywilnego dla dochodzenia roszczenia o zwrot nienależnego pobrania opłaty za wydanie karty pojazdu. Stwierdzenie w postępowaniu administracyjnym, że określony obowiązek administracyjny strony istnieje lub nie istnieje, nie wyklucza dochodzenia przez stronę roszczenia o zapłatę w zakresie dotyczącym tego obowiązku, jeżeli organ nie wykona świadczenia. Powyższe uzasadnia ocenę, że sposób dochodzenia od organu zwrotu części uiszczonej opłaty za wydaną kartę pojazdu zależy od wyboru strony.

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2006 roku w sprawie sygnatura akt U 6/04 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że opłata z tytułu wydania karty pojazdu przekraczająca kwotę 75,00 zł jest nienależna jako sprzeczna z Ustawą – Prawo o ruchu drogowym i Konstytucją. W tymże wyroku Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż §1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu w zakresie, w jakim jest niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji, traci moc obowiązującą z dniem 01 maja 2006 roku. Odroczenie terminu utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu do dnia 01 maja 2006 roku było konsekwencją uwzględnienia wniosku Ministra Transportu i Budownictwa i nastąpiło w celu umożliwienia wprowadzenia do tego czasu - bez pozbawiania powiatów odpłatności za ich czynności - nowej regulacji, zgodnej z postanowieniami Konstytucji.

Wskazać należy, że obowiązuje zasada nie działania wstecz wyroków Trybunału Konstytucyjnego do stanów faktycznych zaistniałych przed jego rozstrzygnięciem.

W powołanym wyroku Trybunał określił termin utraty mocy obowiązującej niekonstytucyjnego przepisu prawa. Jednak określenie tego terminu przez Trybunał nie ma charakteru technicznego, lecz powoduje powstanie nowego stanu prawnego polegającego na utracie mocy obowiązującej niekonstytucyjnego przepisu we wskazanym dniu.

Zarówno Sąd Najwyższy, jak i Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie prezentowały stanowisko, że odroczenie mocy obowiązującej przepisu przez Trybunał Konstytucyjny wyraża jednoznacznie myśl o prospektywnym działaniu takiego orzeczenia. Z mocy przepisu art. 190 pkt 3 Konstytucji Trybunał Konstytucyjny posiada kompetencję do określenia momentu utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. W takim więc wypadku przepis uznany za niekonstytucyjny pozostaje nadal w systemie prawnym, aż do chwili upływu terminu określonego przez Trybunał. Oznacza to, że do czasu utraty mocy obowiązującej określonego przepisu, sądy i inne organy powinny stosować ten przepis.

Jednak podkreślić należy, że Trybunał Konstytucyjny przyjął, że niekonstytucyjny §1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310), określający opłatę za kartę pojazdu w kwocie 500,00 zł – w zakresie jej zawyżenia ponad kwotę 75,00 zł został wydany poza granicami upoważnienia ustawowego zawartego w art. 77 ust. 4 pkt. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Tym samym Trybunał uznał, że kwestionowany przepis jest niezgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji, który nakazuje wydawanie rozporządzeń w celu wykonania ustaw i wyklucza przejmowanie przez organ wydający rozporządzenie uprawnień ustawodawcy. Zgodnie z art. 178 Konstytucji RP sędzia podlega Konstytucji i ustawom. **Zatem, gdy akt prawny rangi niższej – podustawowej – jest nie tylko niezgodny z Konstytucją, ale i wydany poza delegacją ustawy – sąd powszechny jest władny nie stosować takiego aktu.** W konkretnej sprawie sąd może pominąć niekonstytucyjny przepis wydając rozstrzygnięcie wyłącznie w oparciu o

przepisy Konstytucji i ustawy – również w sytuacji odroczenia utraty jego mocy obowiązującej (por. wyrok SN z dnia 7 marca 2003 roku

w sprawie III RN 33/02, wyrok NSA z dnia 16 stycznia 2006 roku w sprawie I (...) 4/05

wraz z przywołanym tam orzecnictwem i literaturą i wyrok NSA w W. z dnia

23 lutego 2006 roku w sprawie II OSK 1403/05). Zasada ta znajdzie zastosowanie także

w odniesieniu do opłaty za kartę pojazdu pobranej w okresie formalnego obowiązywania

§1 ust. 1 Rozporządzenia w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu w okresie przed stwierdzeniem jego niekonstytucyjności przez Trybunał Konstytucyjny.

Wskazać także trzeba, że od dnia 01 maja 2004 roku Rzeczypospolita Polska jako członek Unii Europejskiej przyjęła prawo wspólnotowe, które tworzy autonomiczne, niezależne od krajowych systemów prawnych, źródło prawa z pierwszeństwem prawa wspólnotowego przed wszystkimi wewnątrz krajowymi przepisami prawnymi

(vide orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 15 lipca 1964 roku

w sprawie C-6/64 F. C.). Wobec powyższego przepis §1 ust. 1 Rozporządzenia nakładający opłatę za wydanie karty pojazdu w wysokości 500,00 zł nie mógł być stosowany jako sprzeczny z prawem wspólnotowym, co bezpośrednio stwierdził Europejski Trybunał Sprawiedliwości postanowieniem z dnia 10 grudnia 2007 roku w sprawie C-134/07.

W ocenie Sądu powód prawidłowo wskazał pozwanego jako Powiat (...), dla którego pobrana opłata stanowiła dochód budżetowy (art. 5 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego - Dz. U. z 2008 r., Nr 88, poz. 539 ze zm.). Skoro powyższa opłata stanowiła dochód pozwanego, uwzględniając powyższą ocenę, iż pobranie przez pozwanego opłaty za kartę pojazdu w kwocie przewyższającej 75,00 zł nastąpiło na podstawie przepisu niekonstytucyjnego, a zatem

w części tj. 425,00 zł była to opłata nienależna, pozwany Powiat (...) obciąża obowiązek zwrotu tej kwoty.

Jak wskazano na wstępie, podstawę prawną roszczenia w niniejszej sprawie stanowią przepisy art. 405 k.c. w zw. z art. 410§2 k.c. Pozwany podnosił, wpływ z kart pojazdu wydatkował i nie pozostaje już wzbogacony, a zatem podniósł zarzut zużycia uzyskanego świadczenia z art. 409 k.c. Zarzut ten należy uznać za nieskuteczny. Zasadne powołanie się na wygaśnięcie obowiązku wydania korzyści wymaga nie tylko udowodnienia jej zużycia, lecz nadto takiego zużycia, które powoduje trwający brak wzbogacenia. Gdy korzyść stanowią sumy pieniężne - nie wystarcza zatem samo ich wyzbycie się (wydatkowanie) - wyrok SN

z dnia 4 kwietnia 2008 r., I PK 247/07 (LEX nr 465977). W orzecnictwie przyjmuje się też,

że jeżeli bezpodstawnie uzyskana korzyść weszła do budżetu państwa zwiększając mienie państwowe, z którego pokrywane są państwowe wydatki, to wydatkowanie wzbogacenia zmniejsza pasywa Skarbu Państwa oraz deficyt budżetowy i stan wzbogacenia trwa, a sam fakt istnienia deficytu budżetowego nie uzasadnia wniosku, że Skarb Państwa nie jest już wzbogacony. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 kwietnia 2010 r.

V CSK 320/09 wyjaśnił, że: "Nie każde zużycie w dobrej wierze bezpodstawnie uzyskanego świadczenia powoduje w myśl art. 409 k.c. wygaśnięcie obowiązku zwrotu świadczenia. Następuje to tylko wtedy, gdy zużycie korzyści nastąpiło w sposób bezproduktywny, konsumpcyjny, tj. gdy wzbogacony, w zamian tej korzyści, nie uzyskał ani korzyści zastępczej ani zaoszczędzenia wydatku, gdy wydatek miał miejsce tylko dlatego, że uprzednio uzyskał on korzyść, bez której nie poczyniłby tego wydatku. Jeżeli natomiast w zamian za zużytą korzyść wzbogacony uzyskał do swojego majątku jakąkolwiek inną korzyść majątkową, nie można uznać, że nie jest już wzbogacony, bowiem w wyniku dokonania tego wydatku, w jego majątku pozostaje korzyść w postaci zwiększenia aktywów bądź zmniejszenia pasywów. Jeżeli bezpodstawnie uzyskana korzyść weszła do budżetu państwa zwiększając mienie państwowe, z którego pokrywane są państwowe wydatki, to wydatkowanie wzbogacenia zmniejsza pasywa Skarbu Państwa oraz deficyt budżetowy i stan wzbogacenia trwa, a sam fakt istnienia deficytu budżetowego nie uzasadnia wniosku, że Skarb Państwa nie jest już wzbogacony."(opublikowane LEX nr 688053). Podobne stanowisko przedstawiono w wyrokach SN z dnia 7 kwietnia 2005 r. II CK 576/04,

OSNC 2006/3/53 i z dnia 14 lipca 1998 r. III CKN 578/97, OSNC 1999/3/49.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, dzieląc powyższe stanowisko przyjął,

że ocenę tę należy zastosować również w stosunku do budżetów jednostek samorządu terytorialnego jaką jest Powiat (...).

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd przyjął, że należna za wydanie karty pojazdu opłata zamykała się kwotą 75,00 zł (przewidziana w Rozporządzeniu wysokość opłaty za wydanie wtórnika karty pojazdu oraz w kolejnym Rozporządzeniu Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, wysokość opłaty za wydanie karty pojazdu przy jego pierwszej rejestracji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej). Należność powoda stanowiła zatem różnicę pomiędzy opłatą pobraną (500,00 zł), a rzeczywiście przypadającą pozwanemu (75,00 zł).

Odnosząc się do oceny zasadności zgłoszonego żądania zapłaty odsetek należy wskazać, że zobowiązanie do zwrotu nienależnego świadczenia ma charakter bezterminowy (podobnie wyrok SN z dnia 17 grudnia 1976 r., III CRN 289/76, LEX nr 7893 oraz uchwała SN z dnia 6 marca 1991 r., III CZP 2/91, OSNCP 1991, nr 7, poz. 93). Zatem termin spełnienia takiego świadczenia musi być wyznaczony zgodnie z art. 455 k.c., a więc niezwłocznie po wezwaniu skierowanym przez wierzyciela. W konsekwencji żądanie odsetek w przypadku bezpodstawnego wzbogacenia zasadne jest dopiero od chwili wezwania dłużnika przez wierzyciela na podstawie art. 455 k.c. do zwrotu wzbogacenia (podobnie wyroki SN z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CKN 316/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 117 i z dnia 3 lutego 2006 r., I CSK 17/05, nie publ., Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 06 marca 1991 r., sygn. akt III CZP 2/91, OSNC 1991/7/93).

Powód wystąpił do pozwanego o zwrot nadpłaconej kwoty 425,00 zł za kartę pojazdu. Pozwany wniosek powoda rozpatrzył negatywnie informując go o tym pismem z dnia 24 marca 2010 roku i powód od tej daty żądał zasądzenia odsetek ustawowych.

Mając na uwadze powyższe, na mocy powołanych przepisów, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 425,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 marca 2010 roku do dnia zapłaty (pkt I wyroku).

O kosztach postępowania (pkt II wyroku) Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98§1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W myśl §3 cyt. przepisu do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawienia strony.

Zasądzona od pozwanego Powiatu (...) na rzecz powoda L. K. kwota łącznie 107,00 zł obejmuje:

- kwotę 60,00 zł stanowiącą minimalne wynagrodzenie za czynności radcy prawnego w sprawie o wartości przedmiotu sporu do 500,00 zł (§2 ust. 2 w zw. z §6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz. U. z 2013 roku, poz. 490);
- kwotę 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (art. 1 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej- Dz. U. z 2006 roku, Nr 225, poz. 1635 ze zm.);
- kwotę 30,00 zł uiszczoną przez powoda tytułem opłaty sądowej od pozwu.